

Taizéi Levél 2025-re

A reményen túli remény

¹ 2024 májusában két testvéremmel zárandokként utaztunk a háború sújtotta Ukrajnába. A nyár folyamán Taizében fogadtunk fiatalokat Mianmarból, Nicaraguából és Ukrajnából. Ősszel online beszélgetéseket folytattam az ezekből az országokból, valamint Betlehemből és Libanonból származó fiatalokkal, miközben négy testvérem visszatért Ukrajnába, hogy bejárják az országot kelettől nyugatig.

² „A reményhez szükség van a távlatok teljes hiányának előzetes tapasztalatára. A holnap hiányának tapasztalata olyan, mintha éjszaka volna fényes nappal, s ez arra kényszerít egyéneket és népeket, hogy leszámoljanak illúzióikkal.” (Corine Pelluchon fogalmaz így a L'espérance, ou la traversée de l'impossible (Remény, avagy átkelés a lehetetlenen) című könyvében. Editions Payot & Rivges, Paris, 2023, 8. o.

³ A remény az ember válasza Isten csendjére (Anne Lécu idézi Jacques Ellult, in www.revue-etudes.com/article/esperer/24779).

Elgondolkodtatnak azoknak a fiataloknak a beszámolóit, akikkel Taizében vagy máshol¹ beszélgetek, és akik közül sokan embert próbáló valósággal szembesülnek a mindennapi életükben: miből merítenek erőt a folytatáshoz? Ez a kérdés még szorongatóbbá válik, ha háborús övezetekben élnek.

Honnan merítik az ellenállóképességüket és a kitartásukat ezekben a reménytelennek tűnő helyzetekben? Hallgatva őket, világossá vált számomra, hogy az Istenbe vetett bizalom az, amely képessé teszi a hívő embereket a remény táplálására. Jézus feltámadásával egyre növekszik a bizonyosság, hogy nem a halál mondja ki az utolsó szót.

A feltámadásba vetett bizalom annak reményét nyújtja, hogy az élet nehézségeivel nincs vége az életünknek. Valami többre vagyunk hivatottak. Ezt a reményt akarták ezek a fiatalok velem megosztani, egy olyan reményen túli reményt, amely azon a hiten alapul, hogy új élet támadhat ott is, ahol minden elveszettnek tűnik.²

Mária Istent dicsőítve reményteli szívvel így énekel „Hatalmas dolgokat művelt karja erejével, szétszórta a gondolatainkban kevélykedőket. Hatalmasokat levetette a trónról, és kicsinyeket felemelt. Éhezőket betöltött jókkal, és üresen bocsátott el gazdagokat.” (Lk 1,51-53) Igen, merjünk vele együtt énekelni és imádkozni azért, hogy ezek a helyzetek megváltozzanak. Amikor Isten némának tűnik, akkor is váratlanul megnyílhat egy út³.

Ugyanakkor tegyünk meg mindent, amit tudunk, még ha jelentéktelennek tűnik is, azért, hogy kifejezzük szolidaritásunkat a körülöttünk lévő bajbajutottakkal, vagy azokkal, akiket háborúk sújtanak vagy kénytelenek elhagyni az országukat. Nem ez teszi majd lehetővé számunkra a mindent felülmúló reményt?

Az alábbiakban kifejtett gondolatok nagyrészt azokból a találkozásokból és beszélgetésekből születtek, amelyeket háborús övezetektől és konfliktuszónákból érkezett fiatalokkal folytattam ebben az évben. Hála tölt el mindazok iránt, akik megosztották velem tapasztalataikat és elmélgedéseiket, valamint fiatalabb testvéreim iránt is, akik bölcs tanácsaikkal segítettek megszerkeszteni, amit írtam.

Frère Matthew

A remény bátorsága

Miközben arra vágyunk, hogy bízhassunk Isten szeretetében, amit látunk és érzünk magunk körül gyakran ellentmondani látszik ennek a szeretetnek. Annak a feszültségében élünk, hogy ami már ebből érzékelhető, még nem valósult meg a maga teljességében. Ez a köztes állapot nem mindig tűnik kényelmesnek. De a beteljesülés reménye⁴ valamit felszabadít bennünk.

A remény türelmes. „Azt reméljük, amit nem látunk” – mondja Pál apostol (Róm 8,25). Miközben arra szegezzük a tekintetünket, ami a maga teljességében majd Isten idejében érkezik el, a körülöttünk zajló konfliktusok lesújtanak minket: „kívül harcok, belül félelem” (2 Kor 7,5). Kitartunk ebben a megosztottságban vagy a menekülést választjuk?

„Ő reménységgel hitt a remény ellenére.” (Róm 4,18) Ábrahám, a hívők atyja, minden ésszerű reményt felülmúlóan ragaszkodott Isten ígéretéhez. Ő és felesége, Sára olyasmiben részesült, ami számukra lehetetlennek tűnt.

Miközben országát háború pusztította, lakóit száműzetés fenyegette, ő maga pedig börtönben ült, Jeremiás próféta a jövőbe fektetett: mezőt vásárolt, annyira biztos volt abban, hogy Isten nem hagyja el a népét (Jer 32,6-15).

A reménység ilyen meglepő gesztusa valóságosabbá teszi a hitet. Ez szilárd bizalom abban, ami még láthatatlan, sőt bizonytalan. Képesek vagyunk-e kitartani egy ilyen reményben? Ez végre újra megnyitja az öröm forrását⁵. A remény még azokban a legbonyolultabb emberi helyzetekben is valósággá válhat, amelyekben soha nem gondoltuk volna.

Ma számos háború sújtotta országban születnek nagyszerű kezdeményezések, olyanok, amelyek reményt sugároznak⁶.

Hallgassuk a remény embereit

Ahhoz, hogy a remény jelentését mélyebben megértsük, szükségünk van olyan emberek meghallgatására, akik nyomorúság és erőszak közepette élnek. Vajon nem az ő hangjukon keresztül vezet minket Isten?

Két testvéremmel Ukrajnában tett látogatásom során egy egyházi vezető ezt mondta nekünk: „Az ima teret nyit a gyógyulásnak.” Nagyon szíven ütött ez a gondolat. Miközben folyamatosan szembesült népe szenvedésével, rájött, hogy a hívők belső életükben tudnak nyitottnak maradni az új befogadására.

⁴ A MTörv 4,31 kommentárjában, Gustavo Gutiérrez írja: „Isten nem feledkezik meg a szövetségéről. A hűség mindenekelőtt emlékezés. Hűségnek lenni azt jelenti, emlékezni, számontartani a kötelezettségeinket. Érzék a hagyományhoz. A szövetséghez való hűség magában foglalja a megállapodás forrásaira és az annak követelményeire való emlékezést. (...) De az igazi hűség többet jelent ennél: megköveteli – és ez kevésbé tűnik nyilvánvalónak eleinte – a jövőre irányulást. Az emlékezet nem azt jelenti, hogy a múltban ragadunk. A tegnapi emlékezés azért fontos, mert fogadni segít nekünk a holnapra. (...). A hűség nem azt jelenti, hogy minden kezdeményezés nélkül a már kitaposott utakon járunk, hanem hogy folyamatosan megújítjuk ezeket. A hűségnek az újításokhoz, változtatásokhoz, új projektek megalkotásához kell, vagy legalábbis kellene elvezetnie minket.” Gustavo Gutiérrez, *El Dios de la Vida (Az Élet Istene)*, Éditions, Sigueme, Salamanca, 1992, 82-83.o.)

⁵ A háborús helyzetekben élő fiatalokkal találkozáskor sokan beszéltek arról, hogy számukra az ének azért is fontos, mert örömforrás és erő merítenek belőle. Ez a Levél a 2024/25-ös Európai találkozóra fog megjelenni, amelynek Tallinn ad otthont. Ne feledkezzünk meg az „éneklő forradalomról”, amely nagymértékben járult hozzá ahhoz, hogy Észtország békés úton nyerje vissza függetlenségét 1991-ben. Az emberek énekelve vonultak az utcákra, hogy szembenézzenek a rájuk leselkedő fenyegetéssel.

⁶ Valaki, aki az egyik testvérünkkel találkozott egy zarándoklat során, így fogalmazott: „teremtő harag él bennem”. Ez az erő hajtja, hogy legalább egy kis lépést tegyenek azért, hogy a jelenlegi helyzet megváltozzon.

⁷ [Szofronyij Szaharov] sok mindent tanult [Sziluán] sztárectól, ami a későbbiekben meghatározónak bizonyult lelki és szellemi életében. A két legfontosabb közülük: hogyan kezeljük az elhagyatottság érzését, amit az imádságban tapasztalhatunk, amikor Isten helyett kietlen ürességgel találkozunk, és hogyan kezeljük azt a szorongást, amely az intenzív imát kíséri a szenvedő világért? Az első elem az Istentől való elhagyatottság fogalmán keresztül nyert értelmet, melyet Szaharov később kidolgozott, a második pedig annak az imában megértett felszólításnak köszönhetően, amit így osztott meg tanítványával: „Tartsd a lelked a pokolban, és ne ess kétségbe!” (Normann Russell, *Theosis and religion*, Cambridge University Press, 2004, 169.o)

⁸ Figyeljük meg a remény erejét a barátoknál, akik minden akadályt képesek legyőzni, hogy a ház tetejét megbontva segítsenek rajta és élvezessék Jézushoz (Mk 2,1-12).

Ez olyan folyamat, amely nem feltétlenül hoz azonnali eredményeket, de ha más eszközök is társulnak hozzá, megnyithatja az utat a sebek és fájdalmak leküzdéséhez, és felébresztheti a vágyat az emberiség gyógyulása iránt. Az imádság ad erőt ahhoz, hogy a legbonyolultabb helyzetekben is szilárdak maradjunk⁷. Az ima megtöri az elcsüggedés hullámain, amikor úgy tűnik, hogy mindent elnyel a sötétség.

Egy Franciaországban élő palesztin nő, akinek a családja Gázában maradt, ezt írta nekünk: „A sebesülteket és törékenyeket hordozó szeretet új erőt ad. Ez a béna emberre⁸ emlékeztet az evangéliumban, akit a barátai és a hitük hordozott. Az ima az ellenállás módja is, számomra ez fontos. De én is ember vagyok. Mikor megtudtam, hogy a családom két tagját meggyilkolták, elöntött a harag, kiabáltam, sírtam... Amikor magamhoz tértem, tudtam, hogy Isten ott van a szenvedésben és a kétségbeesésben, ott van és hordoz minket”.

Idén nyáron egy látogatás alkalmával ezt mondta: „Minden reggel azért imádkozom, hogy legyen erőm szeretni a gyűlölet helyett.” Szavai olyanok számunkra, mint egy lámpás, amely megvilágítja az utat.

Egy fiatal nő, aki háború sújtotta ázsiai országból érkezett, ezt mondta: „Elcsigázottak vagyunk, de vigasztalást találunk az Evangéliumban. Hányszor volt Isten népe is száműzetésben! És mégis közösséggé formálódott, bármilyen nehéz is volt a helyzete. Istennek nagyobb tervei lehetnek velünk, de nekünk minden napot egymás után kell elfogadnunk. Minden napunk ajándék, és arra emlékeztet, hogy az élet azért van, hogy teljes életet éljünk. Az imádkozásban van a béke forrása, ez tesz képessé minket arra, hogy bátorítsuk egymást, s a megosztásban és a szolidaritásban értelmet találjunk.”

Libanonból hallottam ezeket a szavakat: „Édesanyám a remény tanúja. Történhetett bármi, talpon maradt. Neki köszönhetem, hogy az vagyok, aki ma vagyok. Ő tanított meg minket arra, hogy higgyünk Istenben és imádkozzunk. Minden ember, aki bizalomból él, bizalmat tükröz, mert a forrásból iszik, és így tanúságtevővé válhat.”

Kik a remény tanúi, akiket mi is megtalálhatunk és meghallgathatunk a saját élethelyzetünkben? Nyissuk meg fülünket, hogy meg is halljuk, amit mondani akarnak nekünk.

Törekedjünk a reményre

Hogyan reagálunk, amikor terveink megghiúsulnak és reményeink szertefoszlanak? Jézus kulcsot ad ahhoz, hogy a remény emberei

maradjunk. Az éhes emberek sokaságát látva együttérzés kerítette hatalmába, szó szerint „megesett rajtuk a szíve”⁹. Megtalálta a módját, hogy válaszoljon szükségleteikre.

Ha nem vagyunk hajlandók beletörődni a nyomorúságos helyzetekbe, akkor a remény testet ölt bennünk. Ez ellentéte a passzív várakozásnak. Csak harc van¹⁰, nincs más út. Már a remény iránti pusztító vágy is elegendő ahhoz, hogy átszeljük az emberileg és istenileg lehetséges között húzódó határt.

A Krisztusban nyert remény ízelítőt ad abból a valóságból, amely az Isten által elgondolt jövőnkben nyilvánul majd meg a maga teljességében. Ez olyan, mint a hajóhorgony¹¹. Biztonságosan megtart minket, amikor tombol a vihar. Lehetővé teszi számunkra azt is, hogy apró jeleket adjuk Isten hívása és a ránk bízottak iránti hűségünknek. Ez a remény olyan is, akár egy sisak¹²: megvéd minket a ránk zúduló csapásoktól.

A Taizéi Szabályzat rögzíti, hogy soha nem szabad beletörődnünk a keresztények megosztottságának botrányába: a felekezetek készségesen vallják a felebaráti szeretetet, miközben megosztottak maradnak. Roger testvér számára a keresztények egysége¹³ soha nem öncél volt, sokkal inkább út az emberiség családjában¹⁴ megvalósítandó béke felé.

A Taizé környéki bukszusbokrok, bár kétszer is megfertőződtek pusztító rovaroktól az elmúlt években, hirtelen új életre keltek. A látszólag halott ágakból újak hajtottak, a szürke zöldre változott. A természet küzd a túlélésért, s közben visszatükrözi és bátorítja a mi reményért folytatott küzdelmünket. A természet megújulása iránti remény¹⁵ kéz a kézben jár az emberiség megszabadulása iránti reménnyel, amit az Isten teremtésének jóságába vetett reményünk táplál¹⁶.

A remény embereinek maradni

A remény könnyen elhal, például amikor olyan helyzetekben találjuk magunkat, amelyekben úgy tűnik, semmilyen módon nem tudjuk kölcsönösen megérteni egymást. Ha gyanúval átitatott légkört teremtünk, akkor azt kockáztatjuk, hogy a bizalmatlanság hálójának csapdájába ejtünk másokat.

Ez megtörténhet közösségeinkben, templomainkban, családjainkban, ahogy a társadalomban és országainkban is. Ezek a dinamikák – akár érzékelhetők, akár nem – mindig kimerítik az erőinket. Pedig vannak pillanatok, amikor az igazságtalansággal szemben le kell lepleznünk a rosszat azért, hogy az ember ne válhasson egy másik ember áldozatává.¹⁷

⁹ A görög *ρήμα σπλαγχνίζομαι* (*splanchnizomai*) érzelmileg nagyon erős kifejezés. Barátságos, együttérző választ jelez egy szükségletre. Nehéz lefordítani: az együttérzés, irgalom vagy szimpátia valamelyest kifejezi, de a 'szíve odafordult' talán teljesebben adja vissza azt az ösztönös reakciót, amelyet az ige kifejez. Máté evangéliumában (lásd: 14,14; 15,32; 18,27; 20,34) az ige nem csupán egy érzelmre vagy érzésre utal, hanem egy praktikus válasza is, amely egy szükségletre igazodik. Ebben az esetben Jézus meggyógyítja a betegeket, és utána enni ad a tömegnek. Az érzelmek egy gondoskodó és hatékony cselekedetben ölt testet. Ez az ige olyan, mint az Evangélium összefoglalása egy szóban.

¹⁰ Lásd 1 Tim 4,10: „Hiszen azért fáradozunk és küzdünk, mert remélünk az élő Istenben, aki Üdvözítője minden embernek, különösen a hívőknek.”

¹¹ Lásd Zsid 6,19

¹² Lásd 1 Tessz 5,8

¹³ A szinódus a szinodalitásról lehetővé tette a katolikus egyház számára, hogy elismerje és értékelje azt a sokszínűséget, amely már jelen van benne. Fontos volt más egyházak küldötteinek szerepe ebben a szinódusban. Nem új reményt jelent-e ez az ökumenizmus számára, amelynek célja az összes Krisztust szerető egysége?

¹⁴ „Taizé a háború idején jött létre. A »közösség példázatát« igyekszünk megélni testvéreinkkel, akik különböző egyházakból, országokból, kultúrákból származnak, és más-más korosztályt képviselnek. Ez folyamatos odafigyelést és gondoskodást igényel ahhoz, hogy közösségünk reményt adó jelként álljon az emberi család megosztottságaival szemben.

¹⁵ Lásd Róm 8,21-23

¹⁶ A klímaváltozás és a biodiverzitás folyamatos csökkenésének kihívásával szembenézve, hogyan tudunk jobban gondoskodni közös

otthonunkról, ahol minden mindennel összefügg?

¹⁷ A taizéi közösségben kemény munkát folytatunk az igazság kiderítéséért azzal kapcsolatban, hogy néhány testvérünkkel szemben visszaélésekről és agresszióról szóló vádak merültek fel. Azoknak az embereknek a bátorsága, akik szenvedtek és beszéltek, arra kell ösztönözzön bennünket, hogy mindig többet tanuljunk tőlük. Gyakran ők maguk is még új reményt és új életet keresnek. Abban erősítenek bennünket, hogy minden tőlünk telhetőt megtegyünk azért (lásd: www.taize.fr/protection), hogy a találkozók, akár Taizében, akár máshol, mindenki számára biztonságosak legyenek, és hogy felhívjuk a figyelmet a problémákra. Különösen hálásak vagyunk az „Elismerés és Helyreállítás Bizottság” munkájáért (lásd: www.reconnaissance-reparation.org), amely figyelemmel kíséri az érintett személyek történeteit és mediálást végez.

¹⁸ „Úgy hiszem, hogy a remény kapcsolódik az igazsághoz. Amíg nem fogadtam el a halál perspektíváját, nem élhettem reményben. Ez minden helyzetre érvényes. Keresztényként hajlamosak vagyunk elkerülni azokat a helyzeteket, amelyek elkeserítenek bennünket – politikailag, ökológiailag, emberileg... Természetes, hogy felháborodunk ezen, de úgy tűnik számomra, hogy a remény arra ösztönöz bennünket, hogy épp ott álljunk meg és tartsunk ki, ezekben a konkrét helyzetekben, és igazsággal nézzünk rájuk. Georges Bernanos sokat beszél a reményről mint hősi erényről. Ez egy olyan erény, amely cselekvésre készítet, arra, hogy ne fussunk el, hanem harcoljunk azért, amit jónak tudunk vagy hiszünk. A remény Isten ígérete felé vezet bennünket.” (Clémence Pasquier, interjú, amelyet Clémence Houdaille készített, La Croix, 2024. október 11.)

¹⁹ A kikuyu (gĩkũyũ) nyelvben Isten egyik tulajdonsága a „mélto a reményre” kifejezés: Isten az, akiben

A remény megőrzéséhez szükségünk van egymásra. A remény kiteljesedik, amikor figyelünk mások szükségleteire. Vannak emberek körülöttünk, akik még a legnagyobb megpróbáltatások közepette is az életet, a mosolyt választják, és minden nap felajánlják azt a keveset, ami lehetséges.

A remény szorosan kapcsolódik az igazsághoz és az igazságossághoz.¹⁸ Vajon azért, mert ezek Isten tulajdonságai? Nem látjuk-e ezeket az értékeket Jézus életében, halálában és feltámadásában? Ahhoz, hogy táplálni tudjuk magunkban a reményt, szembe kell néznünk a valósággal, akármilyen is az, csak hogy Isten ígéreteinek fényén keresztül.¹⁹

Egy konfliktuszónában élő fiatal mesélte: „Egy kávézóban voltam, éppen belemerültem a könyvembe, amikor rakéták kezdtek záporozni körülöttünk. Az emberek lázasan menekültek kifelé, de én úgy döntöttem, maradok, és befejezem az olvasást.” Okos választás lett volna menedéket keresni, de azzal, hogy akkor, ott részese lett ennek a törtéetésnek, a remény tiltakozott a háború elkerülhetetlensége ellen.

Egyik testvérem azt mondta nekem: „A remény provokatív, ráadásul még ragályos is. A remény ellentéte a közömbösség vagy a beletörődés. Amikor legutóbb hazalátogattam, és megdöbbsentem a háború pusztításai miatt, szomorú, nyugtalan és feszült arcokat láttam. Azon gondolkodtam, mit is tehetnék. Aztán eszembe jutott egy ötlet: vezetés közben, amikor elsőbbségem van, minden alkalommal megállok, és elengedem a másikat. Ez öt másodpercembe kerül. De ettől az apró gesztustól azonnal megváltoztak az arcok, és talán kicsit enyhített testvéreim fájdalomán.

Minden tiltakozik bennünk a háború és a halál ellen... Minden életre és szépségre vágyik.”²⁰

A húsvéti remény

Hol tartok ebben a pillanatban? Nagypéntek keresztje alatt állok? A húsvétvasárnap örömében élek? Vagy a nagyszombati várakozásban, nem tudván, hogyan tovább?

Bárhol is legyek, észreveszem-e, hogy a remény útja nyílik előttem? Ez akkor történik meg, amikor Jézusra tekintek, aki életét adta mindannyiunkért szeretetből, és aki megmutatta nekünk azt a szeretetet, amely erősebb minden erőszaknál, gyűlöletnél és halálnál.

A remény nem egy helyzet elemzéséből fakad, hanem gyakran a bizalom éppen csak pislákoló fényéből. Bár törékeny, ez a láng a

legsötétebb éjszakában is világít, ahogyan Jézus barátainak esetében is így volt. Közülük sokan magára hagyták őt legnagyobb megpróbáltatása idején. Szeretete azonban lehetővé tette, hogy visszatérjenek hozzá.

Bárcsak felismernénk a feltámadt Jézust! Jelenléte azonban nem függ a mi felismerésünktől. Kétségbeesésünk néha elvakít minket, ahogyan elvakította Mária Magdolnát. A feltámadt Jézus azt kérdezte Máriától: „Asszony, miért sírsz?” és „Kit keresel?” (Jn 20,15) Ez a második kérdés visszhangozza Jézus első szavait az evangélium elején: „Mit kerestek?” (Jn 1,38) Amióta Jézus osztozott az emberi létezés legmélyebb fájdalomában és a halálban, az értelemkeresés valójában egy jelenlét utáni vággyá vált.²¹

A halálból feltámadt és Istenben élő Krisztus magához vonz minket.²² A feltámadt Jézus, miközben létünk legmélyén találkozik velünk szomorúságunk vagy örömünk állapotában, meglátatja velünk az Atyával való kapcsolatát, és megnyit minket a Szentlélekkel való egységre. Nem vagyunk többé a kétségbeesés foglyai, hiszen új élet válik számunkra lehetővé.

Pál írja: „a remény pedig nem engedi, hogy megszegyenüljünk, mert Isten szeretete kiáradt szívünkbe a nekünk adott Szentlélek által.” (Róm 5,5.) Élünk ebből a szeretetből! Mindig a Szentlélek vezessen minket!

A remény és a béke zárandokai

A feltámadásba vetett hit sok embernek adott erőt, hogy a megpróbáltatások idején a reménybe kapaszkodjon. Ez olyan forrás, amely segít túllépni saját tehetetlenségeinken, megnyitja a szívünket mások felé, és cselekvésre ösztönöz.

A Jézus feltámadásába vetett hit nagy bátorságot és merészséget kíván. Arra készítet, hogy ne hagyjuk, hogy a ma körülöttünk pusztító halál és a rombolás jelenléte megbénítson minket.

Isten valami újat tud teremteni azokból a helyzetekből, amelyek reménytelennek tűnhetnek. Életet tud támasztani a halálból, sőt még megbékélést is hozhat a konfliktusból.

Azok az asszonyok, Jézus barátai, akik húsvét hajnalán elmentek a sírjához, azon tűnődtek: „Ki hengeríti el nekünk a követ a sírbolt ajtajából?” (Mk 16,3) És vajon melyek azok a kövek, amelyek a saját életünkben ránk nehezednek, és amelyekről meg akarunk szabadulni? Istentől kell kérnünk, hogy görgesse el őket előlünk, hogy új élet születhessen bennünk.

*reményünket elhelyezhetjük.
Mwihoko - remény; wihokeku - a
reményre méltóvá vált minősége;
mwihokeku - méltó a reményre.
Tehát: Ngai nĩ mwihokeku - Isten
méltó a reményre.*

²⁰ *Amennyiben a remény számol
azzal, hogy tisztában vagyunk
korunk veszélyeivel, egyben arra is
tanít, hogy a jelenben éljünk,
higgyünk a jövőben, ne rágódjunk a
múlton, és hagyjunk el minden
neheztelést. A remény az, amire
lelkünk éhezik, és amelynek hiánya
keserűvé vagy erőszakossá tesz
minket. Akárcsak a szeretet az
Énekek énekében, a remény új életet
ad testünknek, amelyet a vágy már
elhagyott.*

²¹ *„Ő az a személy, aki ott van a
keresztben, aki szenved, akárcsak mi,
aki a teljes megsemmisülést
szenvedte el, és aki megvilágítja
tragikus emberi létezésünket...
Jézust nem egyszerű példának
tartjuk, akit követnünk kell, és nem
is próbáljuk báványozni őt. Jézusra
úgy nézünk, mint az emberré lett
Istenre, aki velünk együtt szenved és
sír.” (Kwok Pui Lan, hongkongi
teológus, God Weeps with Our Pain
(Isten velünk sír fájdalomunkban)], in
New Eyes for Reading: Biblical and
Theological Reflections by Women
from the Third World (Új szemmel
az olvasáshoz: bibliai és teológiai
reflexiók harmadik világbeli nőktől,
szerk. John S. Pobee és Barbel von
Wartenberg-Potter, Meyer Stone
Books, Bloomington, IN, 1987,
92. oldal.*

²² *Lásd Jn 12,32*

²³ „Békét hagyok rátok, az én békémet adom nektek” (Jn 14,27). A tökéletes ember sajátossága, hogy nem érzékenyül el könnyen a világ dolgaitól, nem zavarja meg a félelem, nem izgatja fel a gyanakvás, nem ingatja meg a rettegés, és nem nyugtalanítja a fájdalom. Ehelyett szilárdan kitart a hit nyugalmaiban, amely erős és biztos part a világ fenyegető hullámaival és viharáival szemben. Ezt a szilárdságot hozta el Krisztus a keresztyének lelkébe, amikor beléjük árasztotta a belső békét, amely azoknak adatik, akik megpróbáltatásokon mentek keresztül.” Ambroise de Milan: *Traité III. De Jacob et de la vie bienheureuse* 6,28. (Szent Ambrus, milánói püspök: *Értekezés III.; Jákobról és a boldog életről*) Idézik in Soyons L'âme du monde, (Legyünk a világ lelke), *Les Presses de Taizé*, 1998 és 2025, 109. oldal

²⁴ Lásd www.taize.fr/pilgrims-of-peace

²⁵ Lásd Zsolt 85,11: „Az irgalom és az igazság egymásra lelnek, csókot vált az igazságosság és a béke.”

Ez az új élet abban segít, hogy talpra álljunk, és arra hív, hogy másokkal együtt járjuk az utat. Így válunk a remény zarándokaivá, amit magunkban hordunk. Vajon ez a remény nem a béke reménye is egyben? „Mert ő [Krisztus] a mi békességünk.” (Ef 2,14) Halljuk-e, ahogyan ezt mondják nekünk: „Békét hagyok rátok, az én békémet adom nektek.”²³ Nem úgy adom nektek, ahogy a világ adja. Ne nyugtalankodjék szívetek és ne féljen.” (Jn 14,27-28)

A béke zarándokaiként²⁴ megértjük, hogy nincs igazi béke igazságosság nélkül²⁵ Szívünk békéjét a remény táplálja, ez az életető forrás, amely belső szabadságot ad. A remény teszi lehetővé, hogy szeressük az életet, hogy ellenálljunk az igazságtalanságnak, és állhatatosak maradjunk a Szentlélek vezetésével.

Egy napon talán együtt imádkozunk Zakariás énekével. Az idős férfi egy megszállt országban élt, de szívből örvendezett egy váratlan születésnek, és így ünnepelte azt: „Istenünk mélységes irgalmából, amellyel meglátogatott minket a magasságban felkelő, hogy fényt hozzon azoknak, akik sötétségben és a halál árnyékában ülnek, hogy lépteinket a békesség útjára igazítsa.” (Lk 1,78-79)

Készek vagyunk-e minden reményen túli reménnyel élni?

*Feltámadt Krisztus,
a Szentlélek jelenléte által
Isten szeretetét árasztottad a szívünkbe,
és megadod nekünk, hogy minden reményen túl is reméljünk.
És mélységeinkből
lassan,
szinte észrevétlenül béke születik, amely meglep minket.
Dicsőség Neked!*

Hosszabb időt tölteni Taizében

A Taizéi találkozók megvalósulását fiatal önkéntesek teszik lehetővé, akik 18 és 29 év közöttiek, és néhány héttől akár egy évig terjedő időre csatlakoznak a közösséghez. A testvérek megosztják ezekkel az önkéntesekkel a közösségi élet leglényegesebb elemeit:

Együtt... imádkozni

Semmi sem lenne lehetséges Taizében a napi három közös ima nélkül, az önkéntesek is az imákon keresztül is vesznek részt a látogatók fogadásában.

Együtt... közösségben élni

Egy kis ideiglenes közösség épül itt a világ minden tájáról érkező fiatalokkal, különböző egyházakból, megosztva a sokféleség gazdagságát.

Együtt... másokat szolgálni

A fiatalok fogadását Taizében a másikért való lét lelkülete teszi lehetővé.

www.taize.fr/volunteering

Együtt haladni 2025-ben

- Nemzetközi találkozók Taizében: vasárnaptól vasárnapig, 18 és 35 év közötti fiatalok számára
- Április 13–27.: Nagyhét és Húsvét hete Taizében
- Július 13–18.: Baráti találkozó keresztény és muszlim fiatalok között
- Július 30–31.: Imák Taizéi énekekkel Rómában, a fiatalok jubileuma alkalmából
- Augusztus 17–24.: Az ortodox hit tanúságtevőinek és megosztásának a hete
- Augusztus 24–31.: Reflexiók hét 18 és 35 év közötti fiataloknak
- 2025. december 28. – 2026. január 1.: európai fiatalok következő találkozója, amelynek helyszínét Tallinnban hirdetik ki.

www.taize.fr/dates